

PUHEENJOHTAJAN PALSTA

3/2019

TEKSTI - JUUSO KOKKONEN

PPV 50 VUOTTA - SEURA OLEMME ME!

Pajamäen Pallo-Veikot täyttää 50 vuotta hyvinkin piakkoin, 29.11.2019. 50-vuotias seura on kulminaatiopisteessä.

Näinkin merkittävän juhluvuoden kunniaksi on lupa odottaa seuraihmisiltä ylisanoja, kehuja ja muisteiloita hienosta seurasta. Tämä puheenjohtajan palstateksti ei kuitenkaan vielä niihin paneudu, vaan tarkastelen seuramme toimintaa kriittisestä näkökulmasta.

Jotta voidaan kehua ja nostalgisoida, on uskallettava tunnustaa myös ei-niin-kauniit tosiasiat. Juhlapuheiden aika on lähempänä itse juhlapäivää.

Näinä markkinatalouden, markkinalogiikan ja ammattimaisuuden kulta-aikoina seurakentällä lienee syytä muistuttaa siitä, mikä on seuratoiminnan ydin: vapaaehtoinen kansalaistoiminta.

Jotkut saattavat nähdä seuran toiminnan eräänlaisena julkisena palveluna, joka on edullinen ja laadukas – kuin julkinen kirjasto.

Toiset saattavat nähdä seuratoiminnan kulutustuotteena. Tällöin ihminen kokee olevansa asiakas, joka ostaa seurasta palvelun samalla tavalla kuin joltain kaupallisen sektorin toimijalta. Tämä ns. markkinalogiikka on nykyään seurakentällä melko voimakaskin. Seurat ammattimaistuvat, palkkaavat työntekijöitä ja tuottavat myös seuran ulkopuolisille erilaisia palveluita.

PPV:ssä ehkäpä oivallisin esimerkki markkinalogiikan voimasta on oma futiskoulumme. Se on ikään kuin ”palvelu”, jonka vanhempi ostaa pienelle lapselleen kertaluontoisesti. Siihen ei tarvitse vanhemman ponnistella, muuten kuin yhden laskun verran.

Liian usein unohtamme, mitä seuratoiminta todellisuudessa on. Sen perusluonteeseen kuuluu ajatus yhteisestä ponnistamisesta yhteisen hyvän eteen.

Seuratoiminnassa kaikki palautuu lopulta seurassa toimiviin ihmisiin.

PPV on jalkapalloseura eli joukko tavallisia ihmisiä, jotka ovat kerääntyneet yhteen tuottamaan jalkapalloharrastusta lapsille ja aikuisille.

Seura olemme me.

Se, kuinka hyvä seuramme on, mitä teemme ja miten toimimme, riippuu täysin siitä, millaisia ihmisiä meillä on toimintaa tekemässä – kuinka ponnistamme yhdessä yhteisen hyvän eteen.

Muutaman vuoden tiiviisti seuran toiminnassa mukana olleena on valitettavasti vaikea havaita PPV:ssä ”seura olemme me” -henkeä. Aidosti tiiviin yhteisön sijaan olemme joukko melko omillaan toimivia joukkueita. Joukkueista melko etäällä oleva hallitus hoitaa seuratason hallinnolliset velvoitteet.

Nämä asiat ovat tulleet esiin seurakyselyissämme. Hallituksen kokoonpano ja toiminta on tuntematonta, joukkueet toimivat omillaan ja muiden joukkueiden toimijoita ei tunneta. Näen toki, että etenkin viimeisen vuoden aikana olemme ainakin jollain tasolla saaneet toimijoita lähemmäksi toisiaan.

Emme toki ole tässä yksin. Trendi on yleinen seurakentällä: ihmiset sitoutuvat koko seuran sijaan yhteen ryhmään.

Mutta juuri tämän takia vahva koko seuran sisäinen yhteenkuuluvuuden henki voisi olla PPV:n kaltaiselle kaupunginosaseuralle valttikortti alati kasvavien suurseurojen paineessa. Vaikka seurakentällä am-

mattimaistumiskehitys on ollut voimakasta, ja monessa seurassa on liuta palkattuja ammattilaisia, jaksan uskoa siihen, että perinteiselle, yhteisölliselle kansalaistoiminnalle on yhä paikkansa.

Nykyinen toimintamme on monella tapaa täyttä hölmöläisen hommaa. Olemme pääkaupunkiseudun mittapuulla todella pieni junioriseura, joka ei tee käytännössä ollenkaan urheilullista seurayhteistyötä. Ja sen lisäksi edes pienehköt joukkueemme eivät tee seuran sisällä merkittävästi yhteistyötä. Olemme joukko itsenäisesti toimivia pieniä yksiköitä ympäristössä, jossa muut seuravat toimivat synergian ja yhteistyön voimin.

Junioritoimintamme on pysynyt jollain tasolla elinvoimaisena sen seurauksena, että on ollut joku yksittäinen ihminen, joka on toimintaa koordinoinut ja organisoinut. Emme ole kuitenkaan huolehtineet seuratoiminnan yhdestä tärkeimmästä periaatteesta: jatkuvuudesta. Jos tuota yksittäistä ihmistä ei ole ollut, toimintaan on tullut saman tien notkahdus.

Seuramme on 50-vuotiaana eräänlaisessa kulminointipisteessä. Riskit ovat olemassa sille, että toiminta lähtee hiipumaan. Jos emme saa seurassa toimivia ihmisiä ponnistelemaan yhteisen hyvän – koko seuran – eteen tai uusia yksittäisiä ihmisiä ei löydy toimintaa organisoimaan, on vaikea nähdä seuran ainakaan nousevan ylöspäin.

Toisaalta näen seurassa myös ison potentiaalini kehityä vahvaksi kaupungiosaseuraksi ja toimijaksi omassa toimintaympäristössään. Kuten sanottua, kehitystä on mielestäni tapahtunut useallakin osa-alueella viimeisen parin vuoden aikana.

Paljon pitää kuitenkin tapahtua. Pelkkä olemassaolo ja arjen pyörittäminen eivät riitä. Meidän on saatava ihmiset yhden joukkueen sijaan koko seuran taakse.

Meiltä puuttuvat kokonaan esimerkiksi pelaajapolku ja seurayhteistyö. Meidän on tunnistettava realiteettimme ja uskallettava sanoa ääneen, että emme yksin pärjää tässä kehittyvässä seurakentässä. On pystyttävä haastelemaan seurakentän muutoksia, mutta silti

pitämään kiinni omasta identiteetistämme kaupunginosaseurana.

Seuran hallinnossa, valmennuksessa ja valmennuslinjassa olisi niin ikään paljon tekemistä. On otettava monella osa-alueella isoja kehitysaskelia, jos aiomme pitää junioritoimintamme elinvoimaisena ja uskottavana.

Kaikki palautuu lopulta meihin, seuran jäseniin ja seurassa toimiviin ihmisiin. On täysin meistä kiinni, minkälainen seura PPV on.

Tässä sinulle vastaus, kun seuraavan kerran ihmettelet, miksei seuramme tee sitä, toimi näin tai kehity eteenpäin. Vastaus on melko simppele: me, sinä mukaanlukien, emme ponnistele riittävästi yhdessä seuran eteen.

Emme voi tukeutua joukkueissamme ajatukseen, että siellä jossain on se "seura", jossa on ihmisiä, jotka hoitavat "seuraa" ja pitävät toiminnan pyörimässä seuratasolla. Entäs sitten, kun nämä ihmiset eivät enää omaa panostaan anna?

Toisaalta siellä "seurassa" toimivat ihmiset eivät voi toimia niin, että he eivät huolehdi toiminnan jatkuvuudesta eivätkä aktivoi ihmisiä ja anna heille mahdollisuuksia ponnistella yhteisen hyvän eteen.

Jos meillä ei ole riittävästi tekijöitä seuratasolla eikä uusia junioreita tule seuraan ja joukkueita perusteta, etenkin junioritoiminta hiipuu ja se iskee ennen kaikkea joukkueidemme toimintaan: näkyvyyteen, talouteen, olosuhteisiin, resursseihin ja niin edelleen.

Mitä paremmin seuraa johdetaan ja toiminnan jatkuvuudesta pidetään huolta, sitä paremmin siellä pelaajat, valmentajat, vanhemmat ja muut toimijat viihtyvät. Sitä paremmin seura voi.

Seura olemme – ei enempää tai vähempää kuin – me, seurassa toimivat ihmiset.

Hyvää alkanutta syyskautta, PPV-väki!

Juuso Kokkonen

Kirjoittaja on Pajamäen Pallo-Veikkojen puheenjohtaja ja valmentaja.